

పెళ్ళినాటి బొట్లు

--- కాశీనాథుని రాధ, న్యూజెర్సీ

మధ్యాహ్నం మూడు గంటలకి టీ పెట్టుకుని తాగుతున్నాం నేనూ మా అమ్మాయినూ. నాలోజాల కిందట జరిగిన మాఅబ్బాయి పెళ్ళి హడావుడి అంతా మణిగి కాస్త తీరుబడి దొరికింది. ఇద్దరం పెళ్ళి విశేషాల గురించి కబుర్లేసుకూర్చున్నాం. ఇంతలో కాలింగ్ బెల్లు మోగడంతో ఎవరబ్బా అంటూ వెళ్ళిన మా అమ్మాయి ఎవరికో "థాంక్యూ రెండురోజుల్లో మాఅన్నయ్య, వదిన వచ్చేస్తారు. వాళ్ళు చూసేక ఫోను చేస్తాం" అని చెప్పడం వినబడింది.

ఎవరే వీణా! అని అడిగేను. ఫోటోగ్రాఫర్ అమ్మా పెళ్ళి ఆల్బం తెచ్చాడు అంది. ఈ కప్పులు లోపల పెట్టేసి వస్తా చూద్దాం... అంటూ లోపలికి కదిలా. ఇంతలో వీణ చాలా కంగారు పడిపోతూ... అమ్మా! ఇదేంటి కవర్ పేజీ మీద వెంకటేశ్వర మహాత్మ్యం సినిమాలో ఫోటో వేసినట్టున్నాడు. మనం అన్నయ్య రోజాల ఫోటో పూలదండ మధ్య కనబడేటట్టు వెయ్యమన్నాంకదా! ఇతనికి మతిపోయినట్టుంది అంటూండగా ... నేను అందుకుని... ఈ ఫోటోగ్రాఫరులందరికీ ఒకటే జబ్బు... చెప్పదొకటి చేసేదొకటి. వాడికి డబ్బులు కట్టేసి పారేస్తాను. ఏదీ నన్ను చూడనీ... అంటూ... మా అమ్మాయి చేతిలోంచి ఆల్బం అందుకుని పేజీలు తిరగేస్తున్న నాకు చెప్పలేని ఉక్రోశం వచ్చేసింది. ... వేంకటేశ్వర మహాత్మ్యమూ కాదు, జగదేకవీరుని కథా కాదు. మనం పెళ్ళికి పిలిస్తే వచ్చి సుబ్బరంగా టోఫున్లూ, కాఫీలు, భోజనాలు చేసి, తాంబూలాల గట్టా పుచ్చుకెళ్ళిన మన బంధుమిత్రబలగాల మహాత్మ్యం అన్నా.

ఈలోపున లోపల విడియోగేములు ఆడేస్తున్న మామేనల్లుడు, మేనకోడలు బయటికొచ్చారు ఎవరొచ్చారూ? అంటూ. అరే ఫోటో గ్రాఫర్ ఆల్బం ఇచ్చినట్టున్నాడు... ఏదీ చూడనీ... అంటూ అందుకుని "బాబోయ్ ఇవేం అవతారాలు. అన్నయ్యా! బావ అచ్చం డై హార్ట్ 2 లో బ్రూస్ విల్లెస్ లా ఉన్నాడు కదూ?" అని మేనకోడలూ, "శేఖర్ బావ ఈ ఆల్బం చూసి వేసే చిందులు కాఫర్ చెయ్యాల్సిందే. విడియోకేమేరా ఛార్జి చేసి సిద్ధంగా వుంచుతా" అని మేనల్లుడూ కామెంట్ చెయ్యడం విని... నోరుముయ్యండి. తగుదునమ్మా అని వెధవ కామెంట్లూ మీరూనూ నాకసలే వొళ్ళుమండిపోతుంటేనూ. వీణా! ఆ ఫోటోగ్రాఫర్ నంబరు ఇలా ఇవ్వు దుమ్ముదులిపేస్తాను.... అన్న నామాటవిని. మధ్య వాడేంచేస్తాడమ్మా? పెళ్ళికొచ్చిన జనంఅంతా

పోటీలపడి కుంకాలు మొత్తుతుంటేనూ అంది వీణ. చిన్నప్పటి నుంచి ఉమ్మడి కుంటుంబం, మంచి కుంటుంబం లాంటి మాంచి సెంటిమెంట్ వెండితెర చిత్రాలని బోలెడంతా సరదా పడిపోయి మరీ చూసేస్తుండే నాకు హఠాత్తుగా "ఉండమ్మా బొట్టుపెడతా, నుదుటి కుంకుమ తిలకం" వగైరా ఫ్రేజెస్ అన్నీ నాన్ అప్రీలింగ్ గోచరించాయి. ఏవిటో ఈ ఫోటోల సంగతి ఎవరూ పట్టించుకోలేదు. అసలు కుంకాలు పెట్టేస్తున్న వాళ్ళని కాస్త డిస్టాక్ట్ చేద్దామని కాని, ఫోటోగ్రాఫర్ ఫోటో మీద ఫోటో తీసేస్తున్నాడు, పెళ్ళికొడుకు, పెళ్ళి కూతుళ్ళ మొహాలు ఎలా వున్నాయో కాస్త చుద్దాం అనిగాని ఒక్కళ్ళైనా అనుకున్న పాపాన పోయారా? అన్నా... "బాగానే ఉందమ్మా నీగొడవ. పెళ్ళికి వచ్చిన అన్నయ్య ఫ్రెండ్స్ నీ, నాఫ్రెండ్స్ నీ మన చుట్టాలనీ పలకరించడానికీ, వాళ్ళ సంగతి కనుక్కోడానికీ టైము చాలక కొట్టుకుచచ్చాను. అంది వీణ. "అవుణ్ణే వెనకటిలా నలుగురు అప్పచెళ్ళెళ్ళు, అన్నదమ్ములు ఉండే రోజులు పోయి, మేమిద్దరం, మాకిద్దరూ స్టోగన్ ని పాటించెయ్యడంతో ఇలాంటి సందర్భాల్లో నలుగురు నాలుగుబాధ్యతలు పంచుకోవడానికి అవకాశమే లేకుండా పోతోంది ఈ రోజుల్లో.." అన్నా.

అత్తా! నీ వెజ్టిగాని మన కంట్రిల్ లో ఏవుంది. నే బావపక్కనే వున్నాగా బహుమతులు ఇవ్వడానికి వచ్చిన పెద్ద పెద్ద దొడ్డమ్మలూ, అత్తయ్యలూ, బామ్మగార్లు మనలాంటి వాళ్ళ మాటేం వింటారు. అసలు నేను వాళ్ళందరి జోరూ చూసి కుంకం భరిణ దాచేస్తే... అల్లా గుంటూరు బామ్మగారు పంతులుగారి దగ్గరనుంచి ఏకంగా కుంకం గిన్నె లాగేసుకుని, చక్కగా వేళ్ళన్నీ గిన్నెలో ముంచి మరీ బొట్టెట్టారు బావకీ, అక్కకీనూ... అన్న మేనగోడలి ఆర్క్యూమెంటు విని దీర్ఘంగా నిట్టూర్చా...

అసలు శేఖరుకి పెళ్ళి కుదిరిన నాటినుంచి చెయ్యాల్సిన పనులన్నీ ఒక లిస్టుగా తయారు చేసి అన్నీ పొల్లు తప్పకుండా జరగాలని గుండాపిండిపడిన నాకు ఈ డిసప్పాయింట్ మెంటుని ఎలా హాండిల్ చెయ్యాలో అర్థంకాలేదు. పెళ్ళికొచ్చిన స్నేహితులనీ, బంధువులని ఏ వరసలో దుమ్మెత్తి పోయాలా అని నా మెదడు గెప్పు లిస్టు స్రెవ్డ్ షీట్ ని sort చేసేస్తోండగా...

"అత్తా! ఒక బ్రహ్మాండవైన అయిడియా... మీఅబ్బాయి, కోడలుపిల్లా వెనక్కొచ్చాక. ఇంచక్కా ఫిలిం సిటీలో ఒక సెట్టు బుక్ చేసి extras ని కొంతమందిని తెచ్చుకుని, మళ్ళీ పెళ్ళిసీను తీయించే..." అన్న మేనల్లుడితో "చాల్లేరా నీ వేళాకోళాలు.... నాకు అసలే కారం రాసుకున్నట్లుంటేనూ" అని కారాలూ, మిరియాలూ మనసులోనే నూరుకుంటూ భవిష్యత్ కర్తవ్యం ఏమిటో పాలు పోక సోఫాలో కూలబడ్డదాన్ని అక్కడే కూర్చుండి పోయాను.

మావారు ఇంటికొచ్చాక కథ అంతా విని. ధర్మరాజు పాత్రని పోషిస్తున్న గుమ్మడిలాగ ఏంచేస్తాం అయిపోయినదానికి అని ఫిలాసఫర్ పోజు పెడుతుంటే నాకోపం తారస్థాయి కందుకుంది. నేనేం తక్కువ తినలేదు లెండి రాయబారానికి ముందు శివమెత్తివున్న ద్రౌపది పాత్రలోకి తక్కువ ఇమిడిపోయానంటే. - ఇంట్లో కొంపలు మునుగుతున్నా మీకు చీమ కుట్టినట్టయినా వుండదు ... అంటూ గొడవచేసి టీ.వి లో నేను చూసిన లాయరు పాత్రల డయిలాగులన్నీ మెదడులో తిరగదోడి మొత్తానికి వాగ్యుద్ధంలో గలిచా... ఫలితం శేఖరు, రోజూ రాగానే మేమందరం పెళ్ళినాటి వేషాలు మళ్ళీ వేసుకుని, ఫోటోగ్రాఫరుని పిలిపించి, గోడలకి పెళ్ళిమంటపం బొమ్మున్న తెరకట్టి, పూలదండలూ గృతాతెప్పించి, ఫోటోలు తీయించుకున్నాం. కవరు మీదా లోపల మరీ ఘోరంగా గనబడుతున్న వాటిని ఈ ఆఫ్టర్ ఫోటో షూట్లో తీసిన ఫోటోలతో రిప్లస్ చేయించాను.

శేఖరు, రోజూ ఢిల్లీ వెళ్ళిపోయారు. వీణ సెలవు అయిపోవడంతో బెంగుళూరు వెళ్ళిపోయింది. అన్నయ్య వచ్చి పిల్లలని తీసుకెళ్ళాడు. ఒకరోజు మధ్యాహ్నంగా నెమ్మదిగా ఇల్లు సద్దుతూవుండగా... ఆల్పం కనబడింది. మళ్ళీ మొదలయింది నా బుజ్జలో గందరగోళం. ఇలాంటి గొడవలు లేకుండా పెళ్ళిళ్ళలోఅన్నీ సవ్యంగా జరిగే అవకాశమే లేదా? అసలు పెళ్ళిళ్ళు చక్కగా ప్లాన్ చేసి చెయ్యడానికి కొన్ని గైడ్ లైన్స్ ఏనాటికైనా ప్రచారంలోకి వస్తాయా? వచ్చిన జనాభా విచ్చలవిడిగా తమకుతోచినట్టు మంగళసూత్రధారణ కాగానే పోటీలు పడి పెళ్ళికూతురిని, పెళ్ళికొడుకుని కంగ్రాట్ చేసి మొహాన్న కుంకాలు మొత్తేసి, బహుమతులు అందించేసే హడావుడులు పడకుండా, వారి బారినించి వాళ్ళిద్దరిని కాపాడే దారేలేదా? అంటూ వెనకటి పుస్తకాల్లో రాసినట్టుగా నామనసు పరిపరి విధాలా వాపోయింది.

పెళ్ళి ప్లానులు అనుకోగానే పదేళ్ళ క్రిందట మాఅక్కయ్య అదే మా దొడ్డమ్మ కూతురు, దాని కొడుకు రవి పెళ్ళికి పిలిస్తే, నేను అమెరికా

వెళ్ళిన సంగతి గుర్తుకొచ్చింది. రవి మేగన్ అని అమెరికన్ అమ్మాయిని చేసుకుంటున్నాడు. అమ్మాయి తల్లిదండ్రులు కేథలిక్ పద్ధతిలో కూడా పెళ్ళి కావాలన్నారట. అందుకని ముందు చర్చిలో పెళ్ళి, మర్నాడు మన పద్ధతిలో పెళ్ళి.

నేను అమెరికా చేరుకున్న మర్నాడు మా అక్కయ్య మనం ఇవాళ సాయంత్రం చర్చికి వెళ్ళాలి కల్పనా... అంటే అదేమిటక్కయ్యా పెళ్ళి ఇంకా వారం రోజులుందిగా అన్నా. లేదులేవే ఇక్కడ వీళ్ళు ముందుగా వెడ్డింగ్ రెహార్షిల్ చేస్తారు అన్న మాట విని తెల్లమొహం వేసిన నాతో తినబోతూ రుచులెందుకు రేపు చూస్తావుగా అంది నవ్వుతూ...

మర్నాడు చర్చికి చేరుకునేసరికి అమ్మాయి తరపు వాళ్ళంతా రెడీగా వున్నారు. ముందు ఎవరు ఏకుర్చీలో కూర్చోవాలో చెప్పారు. తరవాత పెళ్ళికొడుకు ఎక్కడ నిలబడాలో మ్యూజిక్ ఎప్పుడు మొదలవుతుందో, తోడ పెళ్ళికూతుళ్ళూ, వాళ్ళతో బాటు నడిచే అబ్బాయిలు, ఎవరి తరవాత ఎవరు రావాలో, వచ్చేక ఎవరు కుడివైపుకి వెళతారో, ఎవరు ఎడమవైపుకి వెళ్ళాలో, పెళ్ళికూతురుని ఎవరు అబ్బాయికి ఇస్తారో (అదే కన్యాదానం అనుకుంటూ), అమ్మాయి తండ్రి చెయ్యిపుచ్చుకుని ఎంతస్పీడులో నడవాలో, మ్యూజిక్ ఎప్పుడు ఆపాలో, ఇలా లిస్టు వెళ్ళిపోతోంది... కొండవీటి చాంతాడులా... వీళ్ళ హడావుడి దొంగల్లోల రిహార్షిల్ కే ఇంత హడావుడి పడుతున్నారు. ఇంక అసలు పెళ్ళినాడు ఎలా వుంటారోఅని నాలో నేనునవ్వుకుంటూ....జెట్లాగ్ మూలాన్న కుర్చీలో కూర్చుని జోగటం మొదలెట్టాను.

చర్చి వెడ్డింగు రోజున అంతా చాలా సులువుగా అయిపోయింది. "సుఖపడ్డారు... ఇంచక్కా టకటక మని చేసి పడేసారు పెళ్ళి. ఇదే మనం అయితేనా.... వియ్యాలవారికి ఇవ్వాలన్న బట్టలు సమయానికి కనబడకపోవడం దగ్గరనుంచి నానారకాల హడావుడులు పడిపోతాం.." అనుకున్నా...

ఆరోజున వెడ్డింగ్ రెహార్షిల్ చూసి నవ్వుకున్నాను... కాని ఇప్పుడు వెనక్కి తిరిగి చూస్తే అది ఒక రకంగా మంచిదే, కొంత ప్లాను, పద్ధతి ఉండడంలో తప్పవీ లేదు అనిపించింది. పెళ్ళిలో పాటించవలసిన రూల్స్ అన్నిటిని రాసి అచ్చువేయించాల్సిందే... మరికొంతమంది నాలా తల బొప్పి కట్టించుకోకుండా... అని ఘట్టిగా నిర్ణయించేసుకున్నాను. "పెళ్ళి మెట్లు" అని తమాషా అయిన పేరు కూడా ఎంచేసేను... అంటే ఏం లేదు స్టేజ్ బై స్టేజ్ అందరు పాటించాల్సిన రూల్సు అన్నమాట. పాదరసంలా పరుగులెడుతున్న నాలలోచనలకు అడ్డుకట్టవేస్తూ

పనిమనిషి కాలింగ్ బెల్ వేసింది. దాని పని అయి వెళ్ళగానే మావారు ఇంటికి వచ్చేరు. ఆయనకి టీ పెట్టి అందిస్తూ... " ఏవండీ నాకో ఐడియా వచ్చింది. పెళ్ళిళ్ళలో ఉభయ పక్షాల పెళ్ళివారు, వచ్చిన బంధుమిత్రులు అందరూ కూడ ఏం చెయ్యాలో, ఏం చెయ్యకోడదో ఒక పుస్తకం రాస్తే ఎలావుంటుందంటారు? " అన్నా "రాసెయ్యి దానిదేం భాగ్యం" అన్నారు నవ్వుతూ. "భార్యాభర్తలన్నాక ఒకరి నొకరు సపోర్టు చేసుకుంటూ చక్కగా వుండాలిగాని... మీకేమో అన్నీ నవ్వులాటలే.... సరైండి ఏదో నేను వాగుతూనే ఉంటాను మీరు మీలోకంలో మీరుంటారు ..." అని నేనంటూండగా లోపలినుంచి తెచ్చుకున్న పుస్తకం ఒకటి తెరవబోతూ "ఏంటన్నావు?" అన్నారు. " ఆ... ఆ... మీతో మాటాడినా... అల్లాగోడతో గోడు పెట్టుకున్నా ఒకటే... ఏంలేదు లెండి." అనేసి అసలీ పుస్తకాన్ని ఎలా మొదలెట్టాలి? ఏవేవిటి రాయాలి అంటూ ఆలోచనలో పడ్డాను..

ఈ బొట్టుపెట్టి పిలవటము, బొట్టుపెట్టి ఇవ్వటము అనే సాంప్రదాయం ఎప్పుడు మొదలైందో తెలియదుగాని, జనం ఇంకా దాన్ని ఘట్టిగా ఆచరించేస్తున్నారు. మన సంప్రదాయాలు అంటే నిరసనతో కాదుసుమండీ, కాలాన్ని బట్టి కొన్ని మార్పులూ, చేర్పులూ వస్తూవుంటాయి, మనకి అనుకూలంగా వుండేవే కాదు, అవతలివాళ్ళకి ఇబ్బందిగా వున్న విషయాలలో కూడా మనం కొంత మారాలి. శంకరాభరణంలో చెప్పినట్టు ఎప్పుడో బళ్ళలో, పడవలో ప్రయాణం చేసేటప్పటి పెళ్ళిళ్ళు కావుకదా... ఆరోజుల్లో పెళ్ళయ్యాక దంపతులిద్దరు ఫోటో స్టూడియోకి వెళ్ళి కుర్చీలో కూర్చుని, మెళో కర్పూరపుదండలూ, కాళ్ళదగ్గర పన్నీరుబుడ్డి వగైరాలతో నిండిన వెండిపళ్ళెం ఉంచుకుని ఫోటోలోకి దిగేవారు. మరి ఫోటోలూ, వీడియోలే పెళ్ళిలో మెయిన్ ఈవెంటుగా మారిన ఈ రోజుల్లో, పరుగుడు పండాలో పార్లెసిపెన్ట్స్ లాగా పరుగులెత్తి వేదిక మీదకి వెళ్ళిపోయి అరిచెయ్యంత కూడాలేని పెళ్ళికొడుకు పెళ్ళికూతుళ్ళ నుదుటిమీద కుంకాలు మెత్తటంలాటి "అవుట్డేట్డ్ మెటీరియల్" ని తుచ తప్పకుండా పాటించవలసిన అవసరంలేదు మొర్రో అని మీకు మొర్ర పెట్టుకుంటున్నాను. భోజనాలు పెట్టేలోపున కావలసినంత టైం ఉంటుంది మీరు కంగారు పడిపోకండి బాబూ మీకు పుణ్యం ఉంటుంది... అంటూ ... పాయింటు తరవాత పాయింటుగా వరపపెట్టి ఏకరువుపెట్టాను. చివరికి చక్కని ముఖచిత్రంతో ముచ్చటగా అచ్చైవచ్చిన పుస్తకాన్ని పుచ్చుకుని అపురూపంగా చూస్తుండగా...

ఉన్నట్టుండి ... ఎవరో మైకు ముందు నిలబడి "ఇవాళ శ్రీమతి కల్పనగారిని సన్మానించే అవకాశం కలగటం మాఅదృష్టం అని భావిస్తున్నాము. ఇప్పుడు శ్రీ...కొంతి సావధానం శాస్త్రీగారుగారు కల్పనగారికి సన్మాతప్రతాన్ని అందజేస్తారు. శ్రీమతి కల్పనగారి "పెళ్ళి మెట్లు" పుస్తకం ఈ ఏడాది బెస్ట్ సెల్లర్. శ్రీమతి మాతలి చెందూర్ గారి "వంటలు పిండివంటలు" పుస్తకం తరవాత ఇన్నేళ్ళకి ఇంటింటా ఉపయోగ పడే ఇలాంటి పుస్తకాన్ని తెలుగు వారికి అందించిన శ్రీమతి కల్పన గారికి మనం అందరం ఋణపడి ఉన్నాం అంటే అది అతిశయోక్తి కాదు. .." అంటూ ఇంకా ఆ వ్యక్తి ఎవరో మాట్లాడుతుండగా

"ఈ పూట భోజనాలూ గ్రటా ఏవైనా ఉన్నాయా? లేక పోతే..." అంటూ నాభుజం కుదుపుతూ అడుగుతున్న మావారి గొంతుక విని ఉలిక్కిపడి సోఫాలోంచి లేచాను.. ఒళ్ళోంచి పడిన పెళ్ళి ఆల్పం తీసి బల్ల మీద పెడుతుండగా... నాపగటి కలను తలుచుకుని నాకే నవ్వొచ్చింది. ఏంటోయ్ నీలో నువ్వే నవ్వేసుకుంటున్నావు? మాకు చెబితే మేం కూడా నవ్వుతాం గదా... అన్న ఈయనతో వంటింట్లోకి వచ్చి కాస్త కూర తరిగి పెట్టండి కథ.. కాదు కాదు.. కల చెబుతా అన్నా.

అంతా విని, తరిగిన బెండకాయలని పళ్ళెంలో పోసి నాచేతికి అందిస్తూ... "బాగానే ఉంది నీఐడియా. ఆలశ్యం ఎందుకు మరి రాస్తే సరి." అన్న ఈయన మాటలు విని ... నేను అప్పుడప్పుడు ఏదో ఆడిపోసేసుకుంటూ ఉంటాగాని, నిజానికి మావారు very supportive husband అనుకున్నా ... పోపువేసిన గిన్నెలో కూరముక్కలు పోస్తూ...

అదండీ కథ. రేపు మా వారు ఆఫీసుకి వెళ్ళాక పేపరు పెన్ను పుచ్చుకుని మొదలెడతా... అసలు ఈవిడ రాయగలదా? నిర్బుంగానే రాసేస్తుందా? అంటూ మరి అంతలా ఆశ్చర్య పడిపోతూ చూసెయ్యకండి... ఏమో ఎవరు చూడొచ్చారు ఈలోకంలో ప్రతిరోజూ ఎన్నిన్నె వింతలూ, విడ్డూరాలూ, ముఖ్యంగా మిరకిల్స్ జరగడం లేదు... నాపుస్తకం అందులో ఒకటవుతుంది అంతేగా... మళ్ళీ కలుడ్డామా? God that sounds so funny... may be.... నా బుక్ సైనింగ్ సందర్భంలో మిమ్మల్నందరినీ కలుస్తానేమో... చెప్పడం మర్చిపోయినట్టున్నాను... నేను మహా గొప్ప "optimist"ని లెండి... ఉండనా మరి...